

pes. Han henvender sig da i en sen Aften-tid i Udenrigsministeriet til en højt stillet Embedsmand dør — vi ved, at Udenrigsministeriet i denne Tid har saa meget at gøre, at Embedsmændene dør saa at sige findes i Ministeriet baade Nat og Dag, de er altsaa lette at faa fat paa —, beklager sig over Forholdet, og den paagældende Embedsmand bringer da ogsaa velvilligt Sagen saaledes i Orden, at kort Tid efter kan den vagthavende Telegrafist — Telegrafinspektør, eller hvad den Embedsmand nu hedder — telefonere til vedkommende Korrespondent, at nu er Sagen i Orden, og Telegrammet vil blive modtaget. Derefter gaar Korrespondenten i Gang med at faa ekspederet det samme Telegram til det svenske Blad, og nu mener han, at den hellige Grav er vel forvaret, men da han fremkommer med det samme Telegram til det svenske Blad, faar han til Svar: Nej, nu er der stoppet igen, og denne Gang er det en kategorisk Ordre — i Modsætning altsaa til de tidligere Ordre, som man har kunnet slippe uden om —, nu er det kategorisk, nu beror Forbudet paa en højere Ordre.

Jeg tror, at dette Eksempel er nok til at vise den — hvad skal jeg sige? — Planløshed eller Forvirring, der af og til kan herske ved Telegrafcensurens Udøvelse. Og lad mig i denne Sammenhæng pege paa, at det fra Reuters Korrespondent uimodsagt er fremført overfor Offentligheden, at telegrafiske Nyheder, som han har indleveret paa Telegrafkontoret i København, er blevet stoppet af Censuren, medens de tilsvarende Nyheder med Angivelse af „Politiken“ som Kilde er sluppet igennem. Det er under disse Forhold, at vi har tilladt os at spørge: Efter hvilke Regler udøves Telegramcensuren? Er der overhovedet Regler, kunde man fristes til at spørge, og hvis der er Regler, hvilke er da disse?

Lad mig til syvende og sidst blot endnu sige, at man er kommet ind paa efterhaanden at forbinde den Forestilling med en Interpellation, at det skulde være en politisk Aktion, og i Danmarks parlamentariske Historie har det ogsaa ofte været saaledes, at Interpellationen var den Form, hvorunder man søgte en politisk Aktion gennemført. Denne Forespørgsels egentlige Betydning og Oprindelse er imidlertid den at give Regeringen Lejlighed til at udtale sig om Forhold, der paa en eller anden Maade har beskæftiget eller foruroliget Offentligheden, og jeg haaber i dette

Tilfælde, at det er en kærkommen Lejlighed.

Udenrigsministeren (Scavenius): Jeg tør gaa ud fra, at ærede Medlemmer er bekendte med de Bestemmelser, ifølge hvilke der tilkommer Statsmyndighederne Ret til Kontrol med Telegrafkorrespondancen. Men det har maaske sin Interesse, da vel ikke Detaillerne kan være præsentable, her at nævne disse Bestemmelser. De findes i den internationale Telegrafkonvention af 11. Juni 1908, Artiklerne 7 og 8. Artikel 7 lyder saaledes: „De høje kontraherende Magter forbeholde sig Ret til at standse Befordringen af ethvert Privattelegram, der maatte anses farligt for Statens Sikkerhed, eller som maatte stride mod Landets Love, den offentlige Orden eller Sædelighed“. Artikel 8 lyder saaledes: „Enhver Regering forbeholder sig ligeledes Ret til, naar den finder det nødvendigt, at hæve den internationale Korrespondance paa ubestemt Tid, og det enten i Almindelighed eller kun paa visse Linier eller for en vis Art af Korrespondance; dog skal enhver af de kontraherende Regeringer derom uophødelig underrettes“. I Overensstemmelse hermed lyder de almindelige Bestemmelser i det for Telegrafvæsenet her gældende Reglement i § 1 om Liniernes Afbenyttelse: „De danske Statstelegraf- og Statstelefonlinier kunne benyttes af alle og enhver, dog forbeholder Regeringen sig paa kortere eller længere Tid at hæve alle eller enkelte Liniers frie Afbenyttelse helt eller for visse Arter af Telegrammer og Samtaler, naar højere Statshensyn maatte gøre saadant fornødent. Telegrafvæsenet er dog berettiget til at afvise eller standse ethvert Privattelegram, der maatte anses farligt for Statens Sikkerhed, eller hvis Indhold maatte skønnes stridende mod Landets Love, den offentlige Orden eller Sædelighed. Om Indholdet af et Telegram er tilstedeligt eller ej, afgøres af Indleveringsstationens eller Modtagelsesstationens Bestyrelse; dog har Afsenderen Rekurs til Telegrafdirektoratet“.

I Overensstemmelse med disse Regler, som der ikke er megen Grund til at tænke paa i normale Tider, har der siden Krigens Begyndelse her været etableret, hvad der rigtigere kan kaldes en Kontrol end en Censur, thi det er i Virkeligheden kun en Udnyttelse af den Telegrafvæsenet tilstaaede Myndighed til at afvise Telegrammer, som man skønner skadelige for Lan-